

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

Protokolant Olga Tyburc - Żelazek

w sprawie **D. G.**

ukaranego z art. 65 § 1 pkt 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

w dniu 14 lutego 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie

z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt II W 224/23,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kętrzynie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kętrzynie, wyrokiem z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt II W 224/23, uznał D. G. za winnego tego, że w dniu 15 czerwca 2023 r. ok. godz. 18.45 w m. [...], gm. [...] nie udzielił prawdziwej informacji co do tożsamości własnej wprowadzając w błąd interweniujących funkcjonariuszy policji, tj. wykroczenia z art. 65 § 1 pkt 1 k.w. i za to z mocy art. 65 § 1 pkt 1 k.w. skazał go i wymierzył mu karę

10 dni aresztu (pkt I), jednocześnie zwalniając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od kosztów sądowych w całości (pkt II).

Wyrok ten zapadł w wyniku uwzględnienia umieszczonego przez oskarżyciela publicznego (Komendanta Powiatowego Policji w K.) we wniosku o ukaranie wniosku, o którym mowa w art. 58 § 1 k.p.w., tj. o skazanie obwinionego za zarzucany mu czyn bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary oraz środka karnego.

Opisany wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 27 września 2023 r.

Z uwagi na sygnalizację administracji Zakładu Karnego w B., Sąd Rejonowy w Kętrzynie wycofał dokumentację wykonawczą dotyczącą odbycia kary przez D. G. i zainicjował działania zmierzające do zaskarżenia wydanego wyroku kasacją nadzwyczajną.

W dniu 20 grudnia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego od powyższego wyroku, wywiedziona na korzyść ukaranego D. G.. Skarżący zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 63 § 4 i 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.p.w., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku oskarżyciela publicznego o wydanie wobec D. G. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, za opisany we wniosku o ukaranie czyn z art. 65 § 1 pkt 1 k.w., w następstwie czego doszło do rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 pkt 1 k.w., polegającego na wymierzeniu obwinionemu, za przypisane mu wykroczenie, na podstawie wskazanego przepisu, kary 10 (dziesięciu) dni aresztu, która to kara nie jest przewidziana w jego sankcji”. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kętrzynie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. na posiedzeniu w składzie jednoosobowym (*vide* art. 15 § 4 k.p.w.).

Zgodnie z art. 58 § 1 k.p.w. oskarżyciel publiczny może, za zgodą obwinionego, przesłuchanego uprzednio w toku czynności wyjaśniających w trybie art. 54 § 6 k.p.w., umieścić we wniosku o ukaranie wnioski o skazanie obwinionego za zarzucany mu czyn bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego albo odstąpienie od ich wymierzenia. Przy czym w myśl art. 58 § 2 k.p.w. taki wniosek o skazanie jest możliwy tylko wówczas, gdy w świetle zebranych dowodów wyjaśnienia obwinionego oraz okoliczności popełnienia wykroczenia nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy. Na sądzie rozpoznającym wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy spoczywa obowiązek jego kontroli formalnej i merytorycznej, co wynika z brzmienia art. 63 § 4 i 5 k.p.w. Wydanie wyroku skazującego w tym trybie jest bowiem możliwe wyłącznie wówczas, gdy sąd nie stwierdzi braku podstaw do uwzględnienia wniosku. Nie budzi wątpliwości, że taka negatywna przesłanka zaistnieje m.in. wówczas, gdy uzgodniona pomiędzy obwinionym i organem procesowym kara i środki karne nie mieszczą się w ustawowych granicach reakcji za zaistniałe wykroczenie. Zatem uwzględnienie wniosku o skazanie obwinionego bez przeprowadzania rozprawy w sytuacji, gdy narusza on obowiązujące zasady wymiaru kary stanowi rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 63 § 4 i 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.p.w. (por. wyrok SN z dnia 6 lipca 2006 r., IV KK 148/06, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 1360).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że D. G. został obwiniony o wykroczenie z art. 65 § 1 pkt 1 k.w., które zagrożone jest karą ograniczenia wolności albo grzywny. Jednocześnie z akt sprawy nie wynika, aby wobec ww. zachodziły podstawy do nadzwyczajnego obostrzenia kary, o którym mowa w art. 38 § 1 k.w. Zresztą powyższy przepis określający recydywę szczególną wielokrotną nie został powołany w podstawie skazania. W zaistniałej sytuacji sąd *meriti* był zobowiązany do odmowy uwzględnienia wniosku o skazanie D.G. i wymierzenie mu kary 10 dni aresztu, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych, względnie mógł uzależnić uwzględnienie tego wniosku od dokonania w nim określonych przez siebie zmian, zapewniających zgodność prawnokarnej reakcji z przepisami prawa materialnego. Powyższe uchybienie stanowiło rażące naruszenie wskazanych w

kasacji Prokuratora Generalnego przepisów i miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Obwiniony poniósł bowiem konsekwencje surowsze niż przewidziane w ustawie.

W tej sytuacji koniecznym było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kętrzynie do ponownego rozpoznania. Procedując powtórnie, sąd *meriti* zadba o zgodność rozstrzygnięcia zarówno z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

[PGW]

[ał]